

Justitsministeriet at afgjøre, om Paatale skal finde Sted, til hvilken Ende Undersøgelsesforhøret bliver at indsende til ham; og er der ikke desto mindre ved en Feiltagelse anlagt Sag, uden at denne Regel har været iagttaget, og det nu under Sagen opløses, at der er hengaaet 10 Aar efter Forbrydelsens Udøvelse, forinden Stævning er bleven forkyndt for den Tilstalte, standses Sagen, og der gjøres Indberetning til Justitsministeren, for at han kan afgjøre, om Sagen skal nyde Fremme. Lovudkastet bestemmer derhos, at det ligeledes skal berøve paa Justitsministeriet, om en Straffedom, der er bleven 10 Aar gammel, skal sættes i Fuldbrydelse eller ikke.

Idet nu Udvalget i det Hele bifalder det i Lovudkastet opstillede System, formener det dog, at det vil være i Overensstemmelse med Lovkastets Aand, om den Strafløshed, der tilfuges Forbrydelser, begaaede af Børn mellem 10 og 15 Aar, ogsaa idetmindste for en Deel kom unge Mennesker tilgode, der have forseet sig, inden de opnaaede criminel Lovalder, og det stiller derfor Forslag om Forældelse af Forbrydelser, begaaede i denne Alder, naar Paatale ikke har fundet Sted, inden Forbryderen opnaaer sit 25de Aar, og der efter de Straffebestemmelser, hvorunder Forbrydelse høre, ikke vilde kunne blive Spørgsmaal om højere Straf end Rottingslag eller Fængsel paa sædvanlig Fængselst. Endskjøndt den forsinævnte af disse Straffe for denne Klasse af Personer træder istedetfor Bånd og Brød, og Reglen saaledes f. Ex. vil kunne komme til at omfatte simpelt Tyveri, formener Udvalget dog, at Retsfikkerheden ikke vil lide under Forslagets Antagelse (Ændring Nr. 32).

Forsaaavidt Lovudkastet dernæst i § 69 forudsætter, at der altid vil være at optage et Undersøgelsesforhør, forinden Justitsministeriet tager sin Beslutning, antager Udvalget, at man uden Fare kan stille Ministeriet friere, saa at det bemyndiges til at frasalbe Paatale, selv uden at Undersøgelsesforhør er blevet optagen. En stor Deel af Forbelen for den Skyldige vilde nemlig falde bort, naar der skulde optages Forhør om hans Forhold, forinden han kunde komme til at nyde godt af den Retsfærdighedshandling, hvis Udøvelse Paragraphen nedlægger i Justits-

ministerens Haand, og det tør dog derhos vel endog tænkes, at ligeledes det Offentliges Interesse i at kunne lade Raade gaae for Ret vilde spildes ved en saadan Undersøgelse.

Det forekommer derfor Udvalget, at det ved en Redactionsforandring klart bør udtales, hvad der er Paragraphens Tanke, at det er en Bemyndigelse til at frasalbe Paatale, der gives Justitsministeriet. Udvalget stiller derfor Forslag i disse Retninger (Ændring Nr. 33).

Niende Capitel.

Forbrydelser mod Kongen og Kongehuset.

Tiende Capitel.

Forbrydelser mod Statens udbortes Sikkerhed og Selvstændighed.

Ellevte Capitel.

Forbrydelser mod Statsforfatningen.

Tolvte Capitel.

Forbrydelser mod fremmede venskabelige Magter.

Lovudkastets Fremstilling af de enkelte Forbrydelser begynder med Statsforbrydelserne som de, der indeholde et mere umiddelbart Angreb paa Statsordenen, Statsmagten og dens Udøvere. I videre Forstand henregnes hertil ogsaa de i det 13de Capitel omhandlede Forbrydelser imod den offentlige Myndighed og Orden, hvorimod de i Overstriften nævnte danne Begrebet om de egentlige Statsforbrydelser, og Udvalget skal tillade sig at behandle disse under Et, ikke blot fordi de staae i indbyrdes nært Slægtskab, men ogsaa fordi det antager, at der turde være Anledning til en noget forandret Ordning af Stoffet.

Det omfattende Begreb af Statsforbrydelser (crimen majestatis), som under den se-